

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. Mgr. Terezou Bařtipánovou, advokátkou se sídlem Fortna 40, Jičín, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, věznice Valdice, se sídlem nám. Míru 55, Valdice, na ochranu před nezákonnými zásahy žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2021, č. j. 30 A 8/2020 – 155,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Tereze Bařtipánové, advokátce se sídlem Fortna 40, Jičín, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) dne 16. 1. 2020, domáhal ochrany před nezákonnými zásahy žalované ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonné zásahy žalované, podobně popsané v odst. 3 až 11 napadeného usnesení, měly spočívat v:

- a. nepředání žádosti stěžovatele ze dne 30. 8. 2019 řediteli věznice (zásah č. 1),
- b. v odepření nahlédnutí stěžovatele do jeho osobního spisu vedeného žalovanou (zásah č. 2),

- c. v nedoručení (resp. nepředání) žádosti stěžovatele o přemístění do věznice Mírov (zásah č. 3),
- d. v otevření dopisu od České obchodní inspekce doručeného stěžovateli dne 8. 11. 2019 (zásah č. 4),
- e. v rušení nočního klidu stěžovatele (zásah č. 5),
- f. v uložení kázeňských trestů stěžovateli pod č. j. VS-29024-6/ČJ-2020-802232-KŘ a č. j. VS-262329-3/ČJ-2019- 802232-KŘ (zásah č. 6),
- g. v tom, že vychovatel K. Š. není oprávněn zasahovat do práv a povinností stěžovatele (zásah č. 7),
- h. v nedodržení ubytovací plochy na jednoho odsouzeného (zásah č. 8), a
- i. v nedodržení hygienických podmínek pro odsouzené (zásah č. 9).

[2] Krajský soud žalobu v části proti zásahům č. 1, 2, 3, 4 odmítl jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v části proti zásahu č. 6 odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 82 s. ř. s., a v části proti zásahům č. 5, 7, 8, 9 odmítl jako nepřipustnou, neboť nejde o zásahy ve smyslu § 82 s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] V kasační stížnosti stěžovatel setrvává na tom, že byl zkrácen na svých právech. Nejdříve obsáhle rekapituluje předcházející řízení včetně svojí argumentace a obsahu napadeného usnesení. Následně rozporuje závěr krajského soudu o tom, že žaloba byla v případě výše uvedených zásahů podána opožděně, neboť se bránil ostatními prostředky, jakmile se o porušení svých práv dověděl, a mělo by být přihlédnuto i k tomu, že nebyl zastoupen. Dále obecně namítá, že zásahy č. 5, 7, 8 a 9 jsou zásahy ve smyslu § 82 s. ř. s.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření poukazuje na to, že kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by nebyly krajskému soudu známy před vynesením napadeného usnesení. Domnívá se, že toto usnesení je věcně správné, netrpí vadami a s jeho závěry se ztotožňuje v plném rozsahu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Předně Nejvyšší správní soud připomíná, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140). Zároveň platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další

pokračování

argumenty a vyhledávat na jejím místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[8] V tomto případě je nutné konstatovat, že stěžovatel v kasační stížnosti přináší pouze obecnou a blíže argumentačně nepodepřenou polemiku se závěry krajského soudu v napadeném usnesení. Kasační soud tedy ve smyslu uvedeného vypořádal námitky stručně.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud pochybil, pokud část žaloby odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dvouměsíční subjektivní lhůta pro podání určovací žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. je vázána pouze na vědomost žalobce o nezákonném zásahu a námitka stěžovatele, že se bránil „*všemi možnými dostupnými prostředky*“ před podáním žaloby, na tom nic nezmění. Krajský soud se v odůvodnění dostatečně a správně vypořádal s tím, proč zásahy č. 1, 2, 3, 4 byly namítány po uplynutí této lhůty. V případě zásahu č. 1 počala lhůta pro podání žaloby běžet dne 9. 9. 2019 (více jak týden po jeho žádosti o rozhovor s ředitelem věznice) a uplynula dne 9. 11. 2019. V případě zásahu č. 2 počala lhůta běžet dne 30. 9. 2019 (okamžikem odmítnutí nahlédnutí do osobního spisu) a uplynula dne 30. 11. 2019. V případě zásahu č. 3 počala lhůta běžet dne 14. 10. 2019 (sdělením vychovatele, že jeho žádost nebude předána) a uplynula dne 14. 12. 2019. V případě zásahu č. 4 počala lhůta běžet dne 8. 11. 2019 (předáním otevřeného dopisu) a uplynula dnem 8. 1. 2020. Žaloba přitom byla k poštovní přepravě předána dne 15. 1. 2020 a krajskému soudu byla doručena dne 16. 1. 2020, tedy po uplynutí uvedených lhůt. Důvodná není ani námitka absence zastoupení advokátem při podání žaloby, neboť zmeškání lhůty podle § 84 odst. 2 s. ř. s. nelze prominout.

[10] V případě zásahu č. 6 krajský soud správně uvedl, že vyjmenovaná rozhodnutí o uložení kázeňských trestů jsou dle § 52 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, vyloučena ze soudního přezkumu, což je nutné vztáhnout i na soudní přezkum v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu. Dle věty druhé citovaného ustanovení rozhodnutí vydaná v kárném řízení, kterými byly uloženy kázeňské tresty podle § 46 odst. 3 písm. a) až c) a i), nepodléhají přezkoumání soudu. Podle § 46 odst. 3 písm. a) je kázeňským trestem důtka, tedy trest, který byl v obou případech uložen stěžovateli za kázeňské přestupky. Na tomto závěru nic nezměnil ani nálezný Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 112/20, který zrušil pouze výlukou soudního přezkumu ukládání kázeňského trestu pokuty podle § 46 odst. 3 písm. d) uvedeného zákona, nikoliv kázeňského trestu důtky. Nejvyšší správní soud v dalším plně odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení (odst. 62 až 64).

[11] Ve vztahu k namítaným zásahům č. 5, 7, 8 a 9 kasační soud uvádí, že stěžovatel nesděluje žádné konkrétní důvody, pro které nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že tvrzené zásahy nejsou způsobilé zasáhnout *přímo* do jeho veřejných subjektivních práv a že soud neprovádí všeobecný dozor nad činností orgánů veřejné správy. Nejvyšší správní soud proto v obecné rovině konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle kterého tvrzené zásahy nebyly zaměřeny přímo proti stěžovateli, ani v jejich důsledku nebylo proti němu přímo zasazeno, shledává jako dostatečné a srozumitelné. V podrobnostech proto na něj odkazuje (odst. 68 až 71). Ani v této části tak není možné kasační stížnosti vyhovět.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[14] Dále Nejvyšší správní soud rozhodl o odměně zástupkyně Mgr. Terezy Bařtipánové, která byla stěžovateli ustanovena usnesením krajského soudu ze dne 3. 2. 2020, č. j. 30 A 8/2020 - 20, pro řízení o žalobě a na základě § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 10, věty první, s. ř. s. hradí odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce stát.

[15] Ustanovená zástupkyně učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za jeden úkon právní služby zástupkyni náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Částka v celkové výši 3 400 Kč bude zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu